

Just as sacred items are prohibited, - מעשה שבת אסורים - so too the forbidden actions of *Shabbos* are prohibited

Overview

The תורה writes¹ **קודש** היא לכם **מחלליה מות יומת וגו'**. We derive from the word **קודש** that just as **קודש** is **אסור** so too **מעשה שבת** are **אסורים**. However, the word **לכם** teaches us that **מעשה שבת** (even though they are **אסורים באכילה**, nevertheless they) are **מותרים בהנאה**, not like **קודש** which is **אסור בהנאה**. Our תוספות explains the need for both דרשות.

asks תוספות

ואם תאמר ולא ליכתוב לא קדש ולא לכם ואנא ידענא דאסירי מלא תאכל כל תועבה² –

And if you will say; and the תורה should not write neither **קדש** (to teach us **איסור**), nor **לכם** (to teach us **הנאה**), and I would still know that **מעשה שבת** are **אסורים באכילה** (but not **בהנאה**) from the פסוק of **לא תאכל כל תועבה** (do not eat any abomination), which is expounded to mean –

כל שתעבתי לך³ הרי הוא בבל תאכל⁴ –

Whatever I made an abomination for you, it is not to be eaten –

answers: תוספות

ויש לומר דאי מהתם הוה אמינא אפילו שוגג⁵ –

And one can say; that if we would derive the **איסור אכילה** from there (**לא תאכל כל**) - **בשוגג** מלאכה was done (תועבה) we may have assumed that it applies even if the **מלאכה** was done **בשוגג** - להכי איצטריך למיכתב הכא ולסמכיה למחלליה⁶ לומר במזיד⁷ אמרתי לך ולא בשוגג:

Therefore, it was necessary to write the **איסור אכילה** here and to position it next to the continuation of the verse **מחלליה מות יומת** (those **who desecrate** the **שבת** will be put to death), **teaching us, I (ה') told you** that it is forbidden to be eaten, only if the

¹ שמות (תשא) לא, יד.

² דברים (ראה) יד, ג.

³ This can apply to doing work on **שבת** (for it is an abomination; the תורה forbade it), and we are admonished not to eat this **תועבה**. However, there is no indication that we may not derive benefit from it (see 'Thinking it over' # 1). We could therefore know the **איסור אכילה** by **מעשה שבת** (and the **הנאה**) from **לא תאכל כל תועבה**; why do we need the פסוקים of **קודש היא לכם**?

⁴ חולין קיד, ב.

⁵ The תורה writes **לא תאכל כל תועבה**; it does not distinguish between **שוגג** or **מזיד**. We would have assumed that the prohibition of **לא תאכל** applies to both **מזיד** and **שוגג**.

⁶ See 'Overview'.

⁷ There is no death penalty for **שוגג**, only for **מזיד**.

בשוגג was done **במזיד**, but not if it was done **בשוגג**.

Summary

The איסור אכילה is derived from קדש, which is written next to מחלליה, to inform us that it applies only to מזיד but not to שוגג.

Thinking it over

1. תוספות writes that we could know the איסור אכילה from לא תאכל כל תועבה, and presumably there is no איסור הנאה since it (only) states לא תאכל.⁸ However, the גמרא there in חולין (regarding בשר בחלב) derives from this לא תאכל that it includes איסור הנאה as well (following the ruling of ר' אבהו), so how can תוספות ask that we can derive it from לא תאכל, since then it would be אסור בהנאה as well?!⁹

2. In conclusion, do we derive the איסור אכילה (also) from לא תאכל, and the סמיכות to מחלליה excludes שוגג, or do we derive it exclusively from היא קודש כי (that it is only במזיד) and לכה permits it בהנאה?

⁸ See footnote # 3.

⁹ See מפרשי התלמוד.